

A Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Győrött, 2015. évi október hó 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V é g z é s t :

A kegyeletsértés vétsége miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2015. június 10. napján kelt 3.Bf.267/2014/5/II. számú ítéletét helybenhagyja.

A magánvádló által a másodfellebbezésre lerótt 10.000 Ft illeték a magánvádló terhén marad.

Felhívja a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Győr-Moson-Sopron Megyei Adóigazgatóságát, hogy **vádlott** részére 10.000 (tízezer) Ft tévesen lerótt illetéket utaljon vissza.

I n d o k o l á s :

A Soproni Járásbíróság 2014. május 19. napján kihirdetett B.265/2012/20. számú ítéletével **vádlottat** az ellene 1 rb rágalmazás vétsége (1978. évi IV. törvény 179.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a/ pontja) és 1 rb kegyeletsértés vétsége (1978. évi IV. törvény 181.§) miatt emelt vád alól - bűncselekmény hiánya okán - felmentette.

Indokolása szerint a vádlott azon - az elhunyt élettársa fia, magánvádló felé - tett kijelentése, miszerint „**M.I.** neked nem apád, papírom van róla, hogy nem tudott gyereket csinálni” etikailag, érzelmileg mélyen elítélendő, azonban nem alkalmas arra, hogy akár az elhunyt, akár a magánvádló társadalmi megbecsülését csorbítsa és emberi méltóságát negatívan érintse. A rágalmazás vétsége tekintetében kifejtette, hogy a vádlott által hangoztatott kijelentés az egyén életében, akár saját magával kapcsolatos elvárásaiban, értékrendjében eredményezhet negatív hatásokat, torzulásokat, azonban ennek eredője - jelen esetben a vádlott magatartása - nem a büntetőjog eszközeivel szankcionálandó.

Az ítélet ellen a magánvádló jelentett be fellebbezést bűnösség megállapítása és büntetés kiszabás érdekében, azzal az érveléssel, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállás alapján téves jogi következtetés vont le, amikor arra az álláspontra helyezkedett, miszerint a vád tárgyává tett kijelentés nem meríti ki az élő és elhunyt személy sérelmére ugyanazon alkalommal elkövetett két emberi méltóság elleni bűncselekmény törvényi tényállását.

A vádlott és védője az ítéletet tudomásul vették.

A Győri Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2015. június 10. napján kihirdetett 3.Bf.267/2014/5/II. számú ítéletével a járásbíróság ítéletét megváltoztatta. **Vádlott** bűnösségét megállapította 1 rb kegyeletsértés vétségében (1978. évi IV. törvény 181.§ és 179.§ (1) bekezdés) és ezért megrovásban részesítette. Az 1 rb rágalmazás vétsége (1978. évi IV. törvény 179.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a/ pont) miatt indult büntetőeljárást - joghatályos magánindítvány hiánya okán - megszüntette. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére, a magánvádlót pedig a fellebbezési illeték lerovására. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A Be.386.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján megnyílt jogorvoslati lehetőség szerint a magánvádló 3 napi gondolkodási időn belül fellebbezést jelentett be a másodfokú ítélet ellen a vádlott terhére a megszüntető rendelkezés ellen, illetőleg részben téves minősítés miatt, a halmazat megállapítása és súlyosabb joghátrány; az intézkedés helyett tettarányos büntetés kiszabása végett.

A nyilvános ülésen jelent volt a védő, aki szintén három napot tartott fenn a nyilatkozat megtételére, de önállóan nem élt jogorvoslattal. A védő által - **vádlott** képviseletében és nevében - felmentés iránt bejelentett másodfellebbezése a jogorvoslati határidő eltelte után, késve került benyújtásra, ezért azt a Győri Ítéltábla 2015. szeptember 4. napján kelt Bhar.68/2015/4. számú végzésével elutasította. **Vádlott** a végzés ellen fellebbezéssel élt, melyet a harmadfokú nyilvános ülésen visszavont.

A harmadfokú nyilvános ülésen megjelent magánvádló jogi képviselője két okra hivatkozva tartotta fenn fellebbezését, egyrészt, mert tévedett a másodfokú bíróság akkor, amikor az alaki halmazat megállapítására - a vádkiterjesztés elkésztése folytán - nem látott lehetőséget, másrészt a **vádlott** terhére megállapított cselekmény miatt kiszabott joghátrány súlyosítása érdekében.

A feljelentésben megfogalmazott történeti tényállás tartalmazza mindkét vád tárgyát képező bűncselekmény körülírását, ezért kérte, hogy azokat alaki halmazatként állapítsa meg az ítéltábla a vádlott terhére a 3/2007. Büntető Jogegységi határozat alapján, mivel a vádlott egy elkövetési magatartással két törvényi tényállásba ütköző bűncselekményt valósított meg. A megrovás alkalmazásával kapcsolatban kifejtette, hogy az eljáró bíróságok nem értékelték kellőképpen azokat a körülményeket, amelyek között a kijelentések elhangzottak. A magánvádló édesapjának halála után az elhamvasztásáról őt nem tájékoztatták és az hozzájárulása nélkül történt. Magánvádló úgy érezte, hogy törvényes örökös jogai gyakorlásában korlátozza a vádlott. Ekkor került sor a hagyatéki leltár felvételére, amikor az örökös azt tapasztalta, miszerint értékek hiányoznak édesapja rendelőjéből. Ekkor, egy indulatos kirohanás formájában, hangzott el a becsületcsorbító kijelentés **vádlott** részéről, kívülállóak füle hallatára. Az időmúlás valóban a terhelt javára írandó jelentős enyhítő körülmény, de ennek egyik oka az volt, hogy az első fokon eljáró bíróság nem volt hajlandó az ügyet kitűzni és tárgyalni. A másik ok, hogy abból indul ki a bíróság, hogy az eltelt idő alatt rendeződnek a viszonyok, de sajnos nem így történt. Kibékülés helyett jelen ügyben egyre rosszabb a viszony, mivel több per is folyik a felek között, melyekben a magánvádló jórészt a saját törvényes örökrészért küzd. Nem igaz, amit a vádlott az elsőfokú eljárásban az utolsó szó jogán elmondott, miszerint több egyezségi ajánlatot tett. Ilyen megkeresés

magánvádló felé egyik jogvitában sem érkezett. E körülmények figyelembevételével a jogi képviselő azt kérte, hogy halmazati büntetést szabjon ki a bíróság **vádlottal** szemben.

Vádlott védője felhívta a figyelmet arra, hogy jelen ügy kiindulási alapját képező feljelentés mellett, több más büntető eljárást is kezdeményezett a magánvádló a vádlott ellen. Ezeket az eljárásokat a nyomozóhatóság bűncselekmény hiányában rendre megszüntette. Több polgári pert is indított magánvádló, B.-en, illetőleg S.-ban. A vádlott nem tagadja, hogy elhangozhatott ilyen kijelentés, de nem emlékszik, hogy milyen formában. A magánvádló nem bizonyította annak pontos tartalmát, mert az eljárás során egyetlen tanúja volt, a felesége. A tanú állítása szerint a kijelentés így hangzott el: „nem is vagy az apád fia, mert papírom van róla, hogy nem tudott gyermeket nemzeni”. Ez se indulatosnak, se vulgárisnak nem tekinthető.

A védő egyetértett a másodfokú bíróság indokaival abban, hogy a rágalmazás vétsége miatt az eljárást a vádlottal szemben megszüntette.

A másodfokú bíróság az ítéletét a rágalmazás elkövetési magatartásával - tényállítással - megvalósított kegyeletsértésre alapította és azzal indokolta, hogy a vádlottnak tulajdonított kijelentés a férfiúi büszkeséget és ezáltal az emberi méltóságot sérthette. Ezzel szemben az volt az álláspontja, hogy a rágalmazás megállapíthatóságához nem elegendő az emberi méltóságot sértő magatartás. A rágalmazás bűncselekménye csak akkor valósítható meg, ha ez a magatartás arra is alkalmas, hogy a sértett társadalmi megbecsülésén sérelmet okozzon. A meddőség népbetegség és a közfelfogás szerint mint ilyen nem alkalmas a becsült csorbítására. Ezt a feltételt a másodfokú bíróság teljesen figyelmen kívül hagyta. A kijelentés körülményeiből egyértelműen bizonyított, hogy a vádlott kijelentése legkevésbé sem elhunyt élettársa ellen irányult, hanem a magánvádló viselkedésére adott érzelmi reakció volt. A védő kérte **vádlott** felmentését a kegyeletsértés vétsége miatt emelt vád alól.

A magánvádló csatlakozott jogi képviselője indítványához.

Vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában elmondta, hogy három és fél éve tart ez az áldatlan állapot kettejük között, melynek oka, hogy a magánvádló nem létező vagyon után kutakodik. Azt mondta, hogy neki a százmilliós magánvagyon semmi, őt csak a milliárdok érdeklik. Milliárdok nincsenek, nem is voltak soha sem. Kifejtette, hogy a néhai párját nagyon szerette, tisztelte és a haláláig mellette volt. A fiáért is mindent megtettek, három egyetemre, illetve két tanfolyamra is beírást, mindig támogatták anyagilag. Nem gondolta, hogy magánvádló az apja halála után egy hónappal kihívja őrá a bűnügyi rendőrséget. Nem emlékszik, hogy mondta-e azt a mondatot, de szeretné, ha valamennyi jogvita véget érne közöttük. Csatlakozott védőjéhez és felmentését, továbbá az eljárás megszüntetése vonatkozásában a másodfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A Győri Ítéltábla megállapította, hogy a másodfellebbezés a Be.386.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint joghatályos, mivel a járásbíróság **vádlottat** felmentette a bűncselekmények vádjá alól, a törvényszék pedig elítélte kegyeletsértés vétsége miatt.

Az ítéltábla a Be.393.§ (2) bekezdésében meghatározott nyilvános ülésen, a Be.387.§ (1) bekezdésének megfelelően bírálta felül a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt.

Az ítéletábra a magánvádló fellebbezését nem találta alaposnak.

Az ítéletábra megállapítása szerint az első- és másodfokú bírósági eljárások megfeleltek a jogszabályi előírásoknak, olyan szabálysértés nem történt, ami az ügy érdemi felülvizsgálatát megakadályozta volna. Kétségkívül hosszú idő; két év telt el a tárgyalás kitűzéséig, mely sérti azt az alapelvet, miszerint a bíróságoknak törvényi kötelessége az eljárások ésszerű időn belül való lefolytatása. E a relatív eljárási hiba azonban az ügy érdemét nem érintette.

Az elsőfokú bíróság - a védelem érvelésével ellentétben - az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges adatokat, bizonyítékokat feltárta, és azokat törvényesen értékelte.

A tárgyaláson vádkiterjesztést követően nyilatkoztatta a vádlottat és védőt, hogy kéri-e a tárgyalás elhalasztását, akik ezzel a lehetőséggel nem éltek. Ezt követően kihallgatta a vádlottat és a magánvádlót, valamint az indítványozott tanúkat; **1. tanút** és **2. tanút**. A vádlott bűnösségét tagadta, de nem tett vallomást, míg magánvádló, és felesége elmondták, hogy milyen szituációban és kiknek a jelenlétében hangzott el az inkriminált kijelentés **vádlott** részéről. Vallomásuk szerint a hagyatéki leltár felvételénél dr. Kenderes Ferenc ügyvéd és felesége ... is a helyszínen voltak, akik eléggé felháborodtak a vádlott kijelentését hallva, mert a hölgy akként reagált rá: „Hogyan lehet ilyet mondani!?” **2. tanú** önkormányzati tisztviselő elmondta, hogy nagy volt a feszültség a felek között, kijött a rendőrség, ő pedig kolléganőjével együtt igyekezett a munkájára koncentrálni és nem odafigyelni a vitára. Ismertette a bíróság a tárgyaláson csatolt orvosi vizsgálati eredményt, mely 1985-ben a Debreceni Orvostudományi Egyetem Kórbonctani és Kórszövettani Intézetben készült **néhai** vonatkozásában és nem tartalmaz olyan megállapítást, mely szerint a magánvádló édesapja nemzőképtelen lett volna (B.265/2012/20. jkv. melléklete). Tárgyalás anyagává tette a Soproni Rendőrkapitányságtól beszerzett jelentést a vádbeli eset időpontjában lefolytatott rendőri intézkedésről, melyből kiderült, hogy a magánvádló 3 millió forint készpénz és 1,5 millió forintnak megfelelő euró hiányát észlelte az apja orvosi rendelőjében, ezért hívta ki a rendőrséget (14-es számú utóirat). A felek nem kívántak további bizonyítási indítványt előterjeszteni, ezért a bíróság ismertette az egyéb releváns iratokat, majd a perbeszédnek elhangzását követően ügydöntő határozatot hozott.

A törvényesen beszerzett bizonyítékok alapján, mérlegeléssel állapította meg a tényállást, mely megalapozott, a Be.351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól mentes és irányadó volt a fellebbezési eljárásban is. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. A másodfokú bíróság a tényállást teljesnek és megalapozottnak tartva fogadta el azt ítélezése alapjául. Leszögezte, hogy azonos bizonyítási anyag mellett a törvényes keretek között elvégzett mérlegelő tevékenységen nyugvó tényállás felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincsen lehetőség. Az így megállapított tényállást, melyet az ítéletábra is hiánytalanul talált, a harmadfokú bírósági eljárásban a felülbírálat alapjául szolgált.

A táblabíráóság szerint a megalapozott tényállás alapján a másodfokú bíróság okszerűen jutott a vádlott büntetőjogi felelősségének vizsgálata során mindkét cselekmény vonatkozásában eltérő jogkövetkeztetésekre.

Az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény 183.§ (1) bekezdése értelmében a rágalmozás vétsége magánindítványra üldözendő bűncselekmény. A Be.173.§ (3) bekezdése

alapján a magánindítványt attól a naptól számított harminc napon belül kell előterjeszteni, amelyen a magánindítványra jogosult a bűncselekmény elkövetőjének kilétéről tudomást szerzett. A (4) bekezdés értelmében a magánindítvány előterjesztésére nyitva álló határidő elmulasztása miatt igazolásnak akkor van helye, ha a bűncselekmény közvérdra üldözendő. A rágalmazás vétsége viszont magánvádra üldözendő cselekmény, tehát ez esetben a jogvesztő határidő beállt 2012. május 26. napján, a 30 nap elteltével. A magánvádló a feljelentésében nem tett olyan nyilatkozatot, amelyből az tűnne ki, hogy a saját személye ellen irányuló bűncselekmény miatt is kívánja az elkövető büntetőjogi felelősségre vonását, sőt kifejezetten az elhunyt édesapja nevében, mint örököse lépett fel a kegyeletsértés vétsége megállapítása érdekében. Több mint két év elteltével terjesztette ki a vádat, melyre eljárásjogi lehetőség a fent írtak szerint nem volt.

A táblabíróság egyetértett tehát a törvényszékkel abban, hogy magánvádló a saját sérelmére - álláspontja szerint aljas indokból, vagy célból - elkövetett rágalmazás vétsége miatt nem lehetett a vádlott büntetőjogi felelősségét vizsgálni. Ennek oka azonban nem az alaki halmazat volt, hanem e bűncselekmény vonatkozásában előterjesztett joghatályos magánindítvány hiánya.

Az ítéletábra megjegyzi, hogy a 3/2007. Büntető Jogegységi határozatra, mint az alaki halmazat megállapíthatóságát alátámasztó jogértelmezésre, történő magánvádlói hivatkozás téves, hiszen az - a specializáció elvén alapuló - látszólagos alaki halmazatra utal, ahol valóban nincs helye külön, az egyik cselekmény miatti felmentő, vagy megszüntető rendelkezésnek, míg jelen ügyben valódi heterogén alaki halmazatot lehetett volna - bizonyítottság esetén - megállapítani, amennyiben a magánvádló időben előterjesztette volna, a sérelmére megvalósított rágalmazás vétsége miatti magánindítványát.

Helyesen döntött tehát a másodfokú bíróság, amikor a rágalmazás vétsége miatt indult eljárást a Be.332.§ (1) bekezdés b/ pontja alapján eljárva megszüntette. Tekintve, hogy a büntetőeljárás alapját képező joghatályos magánindítvány, ezáltal pedig a törvényes vád hiányzott, a cselekmény büntetőjogi értékelését sem kellett elvégezni.

A másodfokú bíróság a megalapozott tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére a kegyeletsértés vétségében, annak minősítése is törvényes volt - az időbeli hatály tekintetében helyesen megválasztott elkövetéskori Btk. rendelkezései alapján - , az ehhez fűzött jogi indokolás megfelel az anyagi jogi szabályoknak és a kialakult bírói gyakorlatnak.

A kegyeletsértés vétségét az valósítja meg, aki a halottat vagy annak emlékét a becsület csorbítására alkalmas tény állításával, híresztelésével, ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezés használatával, avagy a becsület csorbítására alkalmas kifejezés használatával meggyalázza (BH1998. 212. I. pont).

A személyhez fűződő jogokat, így a minden embert egyei értékétől függetlenül, egyenlően megillető emberi méltóságot és az elhunyt személy ebből eredő kegyeleti jogait a törvény a büntetőjog eszközeivel is védi.

A kegyeletsértés jogi tárgya kettős: elkövetője nemcsak az elhunyt valamely személyiségi jogát sérti, hanem annak sérelmén keresztül a hozzátartozók kegyeletérzését, becsületérzését is.

Miután az idézett törvényi tényállás a rágalmazás és a becsületsértés elkövetési módjára utal vissza, kegyeletsértés megvalósítható az elhunytól történő becsület csorbítására alkalmas tény állításával, híreszteléssel, ilyen tényre utaló kifejezés használatával, vagy vele szemben becsület csorbítására alkalmas kifejezés használatával, illetve vele szemben egyéb ilyen cselekmény elkövetésével is. Tényállásszerű tehát a cselekmény, ha az élők esetében akár rágalmazás, akár becsületsértés megállapítására lenne alkalmas. A Btk.181.§-ában szereplő „meggyalázás” kifejezés csak összefoglaló, együttes megnevezése a rágalmazás és a becsületsértés különböző elkövetési módjainak. A cselekmény tehát az élő személy esetében rágalmazásnak vagy becsületsértésnek minősülne, azzal, hogy a kegyeletsértéshez szükséges többlettartalmat jelent a meggyalázási magatartás, ami a becsületcsorbításra alkalmasságnak egy igen magas fokát jelöli.

A taglalt büntetőjogi szabályozás összhangban áll azzal az általános erkölcsi felfogással, amely szerint azt, aki meghalt, halálának pusztá ténye, korábbi emberi mivolta miatt megilleti az az igény, hogy a törvényes mértéken túl háborgatás ne érje (EBH2005.1194).

Aki olyan, a társadalmi felfogás szerint megalázó, mélyen a magánszférába hatoló, valótlan tényeket tartalmazó kijelentést tesz a városszerte ismert és köztiszeletben állt nőgyógyász orvosra a legközelebbi hozzátartozók és idegen személyek előtt, miszerint nem volt nemzőképes és a fia nem is az ő gyermeke, az olyan durván sérti az emberi méltóságot, és a hozzátartozók kegyeleti érzését, ami büntetőjogi felelősségre vonásra ad alapot.

A kegyeletsértés immateriális bűncselekmény, befejezett a meggyalázó magatartás kifejtésével. A kegyeletsértés csak szándékosan követhető el, az elkövető tudatának át kell fognia a cselekmény gyalázkodó jellegét is, de az eshetőleges szándék elegendő. **Vádlott** tudatának át kellett fognia azt a lehetőséget, hogy megjegyzésével nemcsak a neki sérelmet okozó magánvádlót fogja megbántani, hanem egyúttal az elhunyt személyét is, főként úgy, hogy az elhangzottakat kívülálló személyek is hallották, akikben ez a kijelentés megbotránkozást keltett.

Teljes mértékig egyetértett tehát a táblabíróság a Győri Törvényszék jogi következtetésével és a magánvádló okfejtésével, miszerint **vádlott** a kegyeletsértés vétségét a néhai dr. **M.I.** sérelmére megvalósította.

Az ítéletábra álláspontja szerint elkövetett cselekmény tekintetében a minősítés is törvényes a - Btk.2.§ II. fordulata értelmében főszabályként - helyesen alkalmazott elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény 181.§-a szerint, mert **vádlott** terhére rótt bűncselekményre nézve nem eredményez enyhébb elbírálást a hatályos anyagi jog. A bűncselekmény megnevezése után, zárójelben feltüntetett törvényhely megjelöléséből mellőzendő a Btk.179.§ felhívása, tekintve, hogy ott csak a kegyeletsértés alapesetének diszpozícióját és büntetési tételét meghatározó törvényi rendelkezést kell rögzíteni a Kúria 61. számú BK véleményének 3. pontja alapján.

A másodfokú bíróság ítéletében felsorolt enyhítő körülményeket ki kell egészíteni azzal, hogy **vádlott** büntetlen előéletű és a cselekmény elkövetésére csupán a váratlan és jogtalannak tartott rendőri intézkedés miatti felfokozott indulata sarkallta.

A vádlottal szemben alkalmazandó büntetőjogi hátrány megválasztásánál figyelemmel kellett lenni arra, hogy a cselekménye ugyan objektíve veszélyes a társadalomra, de e társadalomra veszélyesség jellegének és mértékének alakításában kivételesen szubjektív tényállási elemek is közrehatnak, így a célzat és a motívum. Senki nem vitatta, hogy **vádlott** afölötti felháborodásában, hogy az örökhagyó fia a hagyatéki leltár felvételekor őt lopással gyanúsítja és kihívja a rendőrséget, indulatból tette a becsületcsorbítására alkalmas kijelentést, mellyel nyilvánvalóan nem elhunyt élettársa emlékét akarta megsérteni, hanem a fiún kívánt elégtételt venni az alaptalan és megalázó feltételezésért. E tények jelentősen csökkentik a bűnösség mértékét.

Az ítélet tábla - valamennyi bűnösségi körülmény ismertetében - osztotta a törvényszék álláspontját az alkalmazott joghátrány tekintetében is. Az 1978. évi IV. törvény 71.§ (1) bekezdése értelmében megrovásban kell részesíteni azt, akinek a cselekménye az elbíráláskor már nem veszélyes, vagy oly csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy a törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása, vagy más intézkedés - ide nem értve az elkobzást és a vagyonelkobzást - alkalmazása is szükségtelen. Ezért a vádlottal szemben a 37.§ szerinti büntetési célok megvalósulásához szükséges, de egyben elégséges intézkedés a 1978. évi IV. törvény 71.§ (1) és (2) bekezdésében szabályozott megrovás, mely által a hatóság rosszallását fejezi ki és felhívja a terheltet, hogy a jövőben tartózkodjon bűncselekmény elkövetésétől. A súlyosításra irányuló vádlói fellebbezés sem vezethetett ezért eredményre.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek. **Vádlott** bűnügyi költség viselésére történt kötelezése a Be.338.§ (1) és (3) bekezdésén, illetve a Be.381.§ (1) bekezdésén alapszik, mely jogszabályi hely felhívását a táblabíróság pótolta.

Az ítélet tábla az Itv.32.§ (1)-(3) bekezdése értelmében rendelkezett a vádlott részére a másodfellebbezési eljárásban lerótt illeték visszatérítése érdekében, tekintve, hogy azt szükségtelenül róta le, mivel jogorvoslati kérelme elkészült és el kellett utasítani.

Miután joghatályosan kizárólag magánvádló fellebbezett a másodfokú ítélet ellen és az nem volt eredményes, a Be.514.§ (4) bekezdése értelmében viselni köteles a harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélet tábla a Győri Törvényszék 2015. június 10. napján kihirdetett 3.Bf.267/2014/5. számú ítéletét a Be.397.§ I. fordulata alapján helybenhagyta.

Győr, 2015. október 21. napján

Dr. Széplaki László sk.

Dr. Vajda Edit sk.

Dr. Csák Csilla sk.

a tanács elnöke

a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Győri Törvényszék 3.Bf.267/2014/5/II. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2015. október 21. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kiadó: